

Ninina priča

„Bila je noć. Ne znam točno koliko sati kada me probudio glasan cvilež mog psa Bena. Kao i svaki put, Ben mu je dotrčao, a on ga je odgurnuo uz glasno psovanje. Krenuo je prema ulaznim vratima. Vrata su bila zaključana, nije mogao pronaći ključ pa je počeo vikati i snažno udarati po njima. Točno sam znala što će se dalje događati. Ona će kao i uvijek dotrčati do vrata, govoriti tiho i pokušati umiriti ga, a on će... Da, i ovaj put ga je pokušavala umiriti, a on je urlao. Sakrila sam glavu pod jastuk. Nisam željela čuti. Nisam razumjela riječi, znala sam ih napamet. Iz prizemlja su u moju sobu najprije ušle uvrede, zatim se čula strašna buka koja je trajala poput vječnosti. Onda je sve utihnulo. Maknula sam jastuk sa lica. Sasvim tiho sam čula njene bojažljive korake po stepenicama koji se približavaju mojoj sobi. Znala sam da stoji ispred vrata. Čekala sam, a onda su se koraci počeli udaljavati. Tako sam je željela zagrliti. Tako sam joj željela reći da će sve biti u redu. Sutra će skrivati pogled i glumiti raspoloženje. Ja više ništa ne pitam. Davno sam odustala jer znam da će mi uvijek pričati istu lažnu priču. Samo sjena u njenim očima ne laže. Zašto nema snage? Zašto ja nemam snage? Je li to moja sudbina?“

